

[Socialministeren.]

ligere forøges ved erhvervsudøvelsen, som eventuelt nødvendiggør udgift til særlig sekretærhjælp. Disse udgifter, som alle er en direkte følge af invaliditeten, har man anset det for rimeligt, at de pågældende får i al fald delvis dækning for gennem en særlig ydelse.

Bortset fra betingelsen om, at erhvervs-eynen skal være nedsat i det i folkeforsikringslovens § 38, stk. 1, angivne omfang, skal de pågældende opfylde alle øvrige betingelser for at få invaliderente, og de skal endvidere opfylde de betingelser, som i § 40, stk. 3, er fastsat for invaliderentemodtagers adgang til at få tillagt enten bistands- eller plejetillæg. Ydelsen foreslås at skulle udgøre minimumsrenten for invaliderentemodtagere, d. v. s. trediedelsbeløbet, med tillæg af et beløb, der alt efter graden af pågældendes hjælpeløshed skal svare til enten bistands- eller plejetillægget.

Den anden større ændring — bortset fra ændringen af invaliditetsbegrebet —, som udvalget har foreslået i sin betænkning, går, som jeg nævnte før, ud på en udvidelse af adgangen til at yde hjælp af invalideforsikringsfonden til anskaffelse af særlige hjælpemidler.

Efter de nugældende bestemmelser i folkeforsikringslovens § 60 kan hjælp principielt kun ydes af invalideforsikringsfonden, hvis den har erhvervsmæssig betydning. Da der kun i meget beskedent omfang kan ydes hjælp til dette formål gennem sygekasserne, og da eventuel hjælp efter forsorsloven er betinget af trang, vil det sige, at personer, for hvem vedkommende hjælpemiddel ikke har nogen erhvervsmæssig betydning, ofte selv har været henvist til at bekoste dettes anskaffelse og vedligeholdelse.

Ud fra den betragtning, at det må anses for rimeligt, at invalideforsikrede personer får hjælp gennem forsikringen til dækning af særlige af invaliditeten flydende udgifter — en betragtning, der også ligger bag forslaget om indførelse af det førømtalte plejetillæg samt den særlige ydelse til ikke-invaliderentemodtagere —, foreslås det derfor, at der principielt af invalideforsikringsfonden skal kunne ydes hjælp, selvom det pågældende hjælpemiddel ikke har nogen påviselig erhvervsmæssig betydning for ansøgeren.

Med hensyn til hjælp til kur og pleje, som ligeledes kan ydes af invalideforsikringsfonden, når hjælpen har erhvervsmæssig betydning, foreslås der ikke nogen ændring i de gældende regler. Dette beror tildels på, at det rent lægelige behov for hjælp af denne

art ofte vil være vanskeligere at erkende end trangen til et eller andet håndgribeligt hjælpemiddel, og endvidere vil det måske blive taget under overvejelse, om hjælp til ydelse af denne art ikke mere hensigtsmæssigt vil kunne henlægges til sygekasserne.

Jeg skal endelig gøre nogle bemærkninger angående den del af lovforslaget, som ikke bygger på udvalgets betænkning. Det drejer sig, som jeg tidligere har nævnt, om de foreslåede ændringer af § 56, stk. 2 og 5, ændringen af § 57, samt ændringen af § 60, stk. 6. Jeg skal indskrænke mig til at omtale forslaget til ændring af § 57, idet jeg med hensyn til de øvrige forslag, der er af mindre betydning og til dels af mere teknisk beskaffenhed, skal henvide til bemærkningerne til de pågældende bestemmelser.

Efter den nugældende § 57 skal en invaliderentemodtager ved det fyldte 65. år overgå til at oppebære aldersrente, og renten skal derefter i det hele ydes efter aldersrentereglerne bortset fra, at der fortsat tages hensyn til de særlige tillæg, han har oppebåret sammen med invaliderenten. Fra dette tidspunkt bortfalder herefter muligheden for at anvende de mere gunstige fradragsregler, som gælder ved beregning af invaliderente, og endvidere anvendes herefter bestemmelsen om, at renten helt bortfalder, når den som følge af fradragsreglerne bliver mindre end 1/12.

Dette medfører, at mange invaliderentemodtagere ved det fyldte 65. år pludselig mister hele den hidtil oppebårne rente. Det drejer sig særlig om kvindelige invaliderentemodtagere, hvis mænd har arbejdsindtægter. I reglen står de pågældende uforstående over for dette rentebortfald, idet deres indtægtsforhold er ganske uforandrede.

Efter den før folkeforsikringsloven gældende ordning bevarede man også efter det tidspunkt, da invaliderenten skulle bortfalde, en til dennes beløb svarende rente, men blot således at der herefter gjaldt andre refusionsregler.

Da man i sin tid vedtog folkeforsikringsloven, var man inde på, at de uheldige konsekvenser af de ændrede beregningsregler ved overgang fra invalide- til aldersrente kunne afbødes gennem ydelse af et personligt tillæg. Dette kan imidlertid kun ske i de tilfælde, hvor renten nedsættes ved det 65. år, men ikke i de hyppigere tilfælde, hvor renten helt bortfalder.

Da man vanskeligt kan se nogen grundelse for, at de pågældende skal stilles dårligere efter det 65. år, idet behovet for